

Zwijgplicht

RIA VAN DER VEN-RIJKEN

ZWIJGPLICHT

Ria van der Ven-Rijken

Zwijgplicht

VCL serie

Voor Faith.

ISBN 978 90 5977 478 0
NUR 340

© 2010, VCL-serie, Kampen
Omslagillustratie en -ontwerp: Bas Mazur
www.vclserie.nl
ISSN 0923-134X

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De wielen van het vliegtuig raakten de landingsbaan van luchthaven Schiphol, het toestel schokte licht en minderde daarna meteen vaart. Beatrijs Molleman haalde opgelucht adem en keek door het raampje naar buiten waar het nachtelijk duister zich over Nederland verspreid had. Naast haar zat Rinus, haar man. Met dichtgeknepen ogen hield hij de stoelleuning krampachtig vast. Rinus had een hekel aan vliegen. Vooral het opstijgen en dalen joeg de adrenaline in zijn lijf omhoog. Met een rode gelaatskleur van spanning onderging hij doorgaans een vlucht. Deze keer was het een vlucht van vijf uur geweest. Ze waren samen twee weken geleden naar Israël vertrokken en zojuist weer veilig op Schiphol geland. Ze hadden de vakantietijd doorgebracht bij Beatrijs' jongere zus Mirjam, die daar woonde. Mirjam was vijftien jaar geleden met Koen Donders getrouwd. Samen waren die twee op huwelijksreis vertrokken naar een kibboets in Israël, waar ze een jaar waren gebleven. Het was een avontuurlijk stel. Koen en Mirjam hadden na dat jaar vervolgens een baan aangeboden gekregen in Tel Aviv. Ze lieten de kibboets achter zich en huurden tot op de huidige dag een appartement vlak bij de kust, met uitzicht op zee. Kinderen hadden zich in de achterliggende jaren niet gemeld bij het echtpaar Donders. Tijdens de afgelopen week had Mirjam Beatrijs deelgenoot gemaakt van dit schrijnende gemis, dat het laatste jaar alleen maar groter was geworden.

Beatrijs vond het jammer dat ze Mirjam vanwege de afstand niet wat vaker kon ontmoeten. En de gelegenheid was tijdens deze vakantie niet aanwezig geweest om op dergelijke problemen dieper in te gaan. Ze had haar zusje altijd een gemotiveerd zakenvrouwetje gevonden, niet voor het moederschap in de wieg gelegd. Voor het eerst sinds jaren had ze een andere kant van Mirjam gezien. Het opgewekte, voortvarende karakter dat Mirjam altijd zo typeerde, had

plaatsgemaakt voor neerslachtigheid. Daarom had Beatrijs vanmiddag bezorgd afscheid genomen van haar zusje.

Het vliegtuig taxiede intussen langzaam naar de terminal. Toen het lampje aangaf dat de veiligheidsgordels los mochten, stonden meteen al enkele passagiers op om hun handbagage uit de kastjes boven hun hoofden te halen.

‘Rinus, we zijn er. Het vliegtuig staat weer veilig aan de grond.’ Beatrijs stootte Rinus aan. Hij opende zijn ogen en keek haar vragend aan terwijl hij oordopjes uit zijn oren plukte.

‘Zijn we geland?’

‘Ja, de reis zit er weer op. Gaat het?’ Ze keek hem bezorgd aan.

‘Alleen een zwaar hoofd,’ antwoordde Rinus en hij wreef met zijn hand over zijn voorhoofd. Dat zware hoofd kwam door de spanning, wist Beatrijs uit ervaring. Ze had met hem te doen.

‘Voorlopig geen vlieguren meer voor mij,’ mopperde Rinus omstandig. ‘Ik heb mijn portie dit jaar weer gehad. Mirjam en Koen moeten volgend jaar maar weer eens naar Nederland komen.’

Beatrijs knikte en reageerde verder niet op zijn woorden. Ze wist dat hij na een vlucht altijd even zijn gram kwijt moest over de onmacht van zijn vliegangst. Ze stonden vervolgens beiden op om hun handbagage te pakken en liepen achter de andere passagiers naar de uitgang van het vliegtuig.

Het duurde daarna ruim een uur voordat ze hun koffers van de lopende band konden halen.

Beatrijs keek intussen vanaf een afstand naar de glazen wand die hen scheidde van de aankomsthal. Terwijl Rinus alle koffers op een bagagewagentje plaatste, ontdekte Beatrijs het bekende gezicht van Kevin achter het glas, hun oudste zoon van vierentwintig jaar. Hij stond daar tussen alle andere wachtenden. Ze hadden afgesproken dat Kevin hen van de luchthaven zou ophalen. Ze lachte als blijk van her-

kenning en zwaaide. Kevin ging steeds meer op zijn vader lijken, zag ze vanaf een afstand. Een blonde kop weerbarstig haar, een open gezicht met blauwe ogen, en brede schouders. Hij zag er heel anders uit dan Ricardo, hun tweede zoon van tweeëntwintig jaar. Ricardo leek in allerlei opzichten veel meer op haar. Zij had donker haar met een getinte huidskleur en een slank postuur, Ricardo ook. Met haar reebruine ogen observeerde ze altijd eerst. En zelfs dat deed Ricardo ook.

En dan hadden ze Felice nog, hun jongste dochter van vijftien, een nakomertje. Een mengeling van Rinus en haar. Felice had lichtblonde haren en reebruine ogen, ietwat brede schouders en een slank postuur. Felice, de door Rinus en haar zo felbegeerde dochter. Ze hadden vanaf haar geboorte angstvallig hun best gedaan om het meisje niet al te veel te verwennen. Maar soms ontkwamen ze er niet aan. Felice was een lief, plooibaar meisje, dat je bij voorbaat in je hart sloot. Een modelkind, had Beatrijs meer dan eens gehoord van anderen die worstelden met de opvoeding van hun opstandige pubers. Nee, Felice had nog nooit voor problemen gezorgd. Kevin en Ricardo waren vanaf het begin ook dol op hun zusje geweest.

Ze had een prachtgezin, bedacht Beatrijs toen ze achter Rinus aanliep. Zo meteen zou ze Kevin weer in haar armen sluiten, en op een later tijdstip de anderen. Ze had hen allemaal erg gemist.

Een prachtgezin...

Haar gedachten stokten een moment bij de gedachten aan dat woord. Tja, dat had ze! Daar kon ze niets aan afdoen. Maar dat prachtgezin was niet compleet. Het zou ook nooit meer compleet kunnen worden. En dat was haar eigen keuze geweest. Beatrijs slikte moeizaam en duwde enkele bittere gedachten weg. Dat een gebeurtenis van dertig jaar geleden zich op dit moment onverwachts nog zo deed gelden, kon ze nauwelijks bevatten. De scherpe kantjes zouden ervanaf gaan, had een non in het klooster eens tegen haar gezegd. De tijd heelt immers alle wonden. Toch kon ze nog steeds

opstandig worden als ze aan die woorden dacht. Ze was intussen achtenveertig jaar oud, Rinus zes jaar ouder, maar die gebeurtenis was tot op deze huidige dag nog even pijnlijk. Het schuldgevoel was altijd gebleven, ze was er nooit helemaal van losgekomen. Misschien dat het zou helpen als ze erover kon praten. Maar zo vaak als de woorden voor op haar tong lagen, zo vaak had ze die ook weer ingeslikt. Ze kon het niet, en het mocht ook niet. De belofte om te zwijgen had altijd zwaarder gewogen dan haar eigenbelang.

Ze voelde ineens de twee sterke armen van Kevin om zich heen. ‘Hoi mam, fijn dat jullie weer terug zijn.’

Beatrijs rook zijn scherpe aftershave toen ze zijn wangen zoende. Ze knipperde tranen van ontroering weg.

‘Ja, jongen, wij zijn ook blij om je weer te zien. Gaat het goed met Ricardo? En heb je vandaag nog iets van Felice gehoord, ze heeft toch wel gebeld? Dat hadden we met haar afgesproken voor we naar Israël vertrokken.’

Rinus en Kevin klopten elkaar intussen vriendschappelijk op de schouders voordat Kevin antwoordde.

‘Felice komt morgen weer thuis. Ik heb tante Astrid vanmiddag nog aan de telefoon gehad. Met Felice gaat alles goed. Tante Astrid vertelde dat ze samen met Lieke even weg was om afscheid te nemen van enkele vakantie vriendinnen. Ze hebben een fantastische vakantie gehad aan het Gardameer, tante Astrid klonk zo enthousiast. Ze stonden juist op het punt om naar Nederland te vertrekken. Het wachten was op de meiden.’

Beatrijs glimlachte tevreden. Kevin en Ricardo waren oud genoeg om tijdens hun afwezigheid van twee weken alleen thuis te blijven. Maar Felice vond ze daar nog net iets te jong voor. Een weekendje had nog wel gekund, maar twee lange weken niet. Felice had al lang van tevoren aangegeven dat ze niet met hen mee wilde op vakantie naar Israël. Ze was er de afgelopen jaren al vaker geweest en had het laatste jaar meer interesse opgepakt voor disco’s en jeugd van haar eigen leeftijd. Een vakantie bij tante Mirjam en oom Koen

bestempelde ze op dit moment als oersaai. Ze had geen zin om aan de hand van papa en mama bij oom en tante haar vakantie door te brengen. Nee, ze wilde uitgaan en plezier maken met leeftijdgenoten. Bij tante Mirjam in Tel Aviv viel absoluut niets te beleven.

Gelukkig had Astrid van Gemert, de allerbeste vriendin van Beatrijs, de oplossing gehad. Felice werd uitgenodigd om met Astrid, Luuk en hun kinderen mee naar Italië te gaan. Aan het Gardameer hadden ze op een camping een luxe caravan voor zes personen gehuurd. Er werd voor de jeugd dagelijks veel georganiseerd.

Heel even had Beatrijs nog met de gedachten gespeeld om deze zomervakantie alsnog af te stemmen op de voorkeur van Felice. Rinus en zij hadden samen met Felice naar Spanje of Portugal kunnen gaan, of misschien ook wel naar Italië. Daar was vertier genoeg. Maar Beatrijs had haar zinnen al ruim een halfjaar geleden op een vakantie bij Mirjam in Israël gezet. Ze vond het fijn om haar zusje elk jaar een keer te ontmoeten. Toen Astrid dan ook met de vraag kwam of Felice met hun gezinnetje mee mocht, had Beatrijs geen moment getwijfeld. Lieke, de jongste dochter van Astrid en Luuk, was bij hun wederzijdse bezoeken altijd een goede vriendin voor Felice geweest. Lieke was wel een jaartje ouder en in tegenstelling tot Felice erg druk in de omgang, maar ze konden vrij goed met elkaar overweg. Lieke en Felice waren dolenthousiast geweest bij het plan van Astrid.

‘Een beetje eigenbelang speelt ook mee, hoor,’ had Astrid in vertrouwen gezegd. ‘Lieke kan tijdens onze vakantie wel een leeftijdgenootje gebruiken. Vince kijkt liever niet om naar zijn zusje, die trekt er elke dag met zijn kameraden op uit.’

Daar kon Beatrijs zich wel iets bij voorstellen. Vince, de middelste zoon van Astrid en Luuk, was al achttien jaar. Die wilde niet een hele vakantie opgescheept zitten met zijn energieke zusje.

‘Ik ben blij dat ze morgenavond weer thuiskomt,’ zei

Rinus, ‘ik heb Felice deze vakantie gemist. We zijn nog nooit zo lang zonder haar weg geweest. Het was een beetje anders dan anders.’

Beatrijs keek van Kevin naar haar man. Rinus meende dit uit het diepste van zijn hart. Felice was nu eenmaal zijn oogappeltje.

‘Ja, u hebt gelijk, pa. Zonder Felice is het maar stil in huis,’ beaamde Kevin.

Nadat Kevin het verschuldigde parkeergeld had betaald stapten ze met hun koffers in de grote Mercedes van Rinus, waarin Kevin de afgelopen twee weken had rondgereden. Vanaf de achterbank vertelde Beatrijs over hun vakantie in Israël.

‘Jullie krijgen natuurlijk allemaal de hartelijke groeten van tante Mirjam en oom Koen. Weet je waar we geweest zijn, jongen? Nou...’

Kevin luisterde aandachtig, terwijl hij zijn aandacht toch bij het verkeer hield, en Rinus vulde soms enkele details aan. Dat was altijd zo leuk van thuishkomen na een vakantie, er viel zoveel te vertellen!

Morgen zouden ze met net zoveel belangstelling naar de verhalen van Felice luisteren. Dan waren ze als gezin weer...

Nee, níét compleet. Dat woord wilde Beatrijs niet toepassen op haar gezin. Dat woord paste niet in haar denkwereld. Maar morgen zouden ze wel weer bij elkaar zijn. Na het weekend, als de vakantieperiode voorbij was, moesten ze weer aan het werk. Rinus naar de werf. Hij had samen met zijn compagnon Alex Sanders een eigen bedrijf in de scheepsbouw van kleine jachten en pleziervaartuigen, Molleman en Sanders genaamd. De werf was gevestigd aan de Maas, niet ver van het vestingstadje Heusden.

En zij, Beatrijs, was in de regio Den Bosch werkzaam als fysiotherapeute bij woonzorgcentrum Johannesoord. Ze was er al tien jaar in dienst en had het erg naar haar zin. Beatrijs was intussen uitverteld over de vakantie, en Rinus en Kevin

begonnen daarna onmiddellijk te praten over de zaak. Kevin had een oogje in het zeil gehouden tijdens de afwezigheid van Rinus. De zaak was voor het eerst niet dichtgegaan tijdens de bouwvakvakantie. Rinus' compagnon Alex en enkele andere werknemers hadden ook doorgewerkt. Daarbij was Kevin hen behulpzaam geweest bij tal van hand- en span-diensten. Hij deed nu verslag van enkele nieuwe opdrachten.

De gedachten van Beatrijs verplaatsten zich weer naar Felice. Ze hoopte dat het meisje een onvergetelijke vakantie in Italië had gehad. Wat was ze Astrid toch dankbaar, dat zij Felice meegenomen had. Ze nam zich voor om Astrid en Luuk daar binnenkort voor te bedanken met een lekker dineetje in een exclusief restaurant.

Felice keek achterom, waarbij het haar nog net lukte een glimp van de donkerharige Valerio Parhella op te vangen. Hij verdween juist samen met zijn vrienden om de hoek van een caravan. Ze zuchtte diep en knipperde enkele opkomende tranen weg. Ze had hem nog een kus willen geven, ‘Amore’ in zijn oor willen fluisteren en vervolgens ‘Ciao’ willen zeggen. Maar hij was al weg.

Zou ze hem ooit nog zien? Ze hoopte het wel. Hij had haar zelfs beloofd om binnenkort te schrijven. Ze wilden het contact met elkaar niet kwijt. Felice vond het jammer dat hij niet de beschikking had over een computer. E-mailen was meer van deze tijd, brieven schrijven en versturen met de post was omslachtig en ouderwets. Ze had snel haar thuisadres in Nederland voor hem opgeschreven. Valerio had het papiertje met een verlegen glimlach in zijn broekzak gestopt. Zijn vrienden hadden hem daarbij onder luid gelach in rap Italiaans wat geheimzinnige woorden toegesproken, die zij niet had verstaan.

Felice perste haar lippen krampachtig op elkaar. Ze was nooit eerder zo verliefd geweest op een jongen.

Lieke van Gemert, met wie ze gearmd over de camping liep, trok aan haar arm. ‘Kom op, joh,’ zei ze. ‘Het was leuk voor twee weken, nu gaan we weer naar huis, naar onze andere vrienden. Kijk, mam en pap staan ons al ongeduldig op te wachten.’

Felice snapte niet dat Lieke zo luchtig deed, zojuist had zij ook afscheid genomen van haar vakantie vriendje Remy. Lieke had hem vol overgave gekust. Nee, zoals het zich liet aanzien zat de liefde bij Lieke niet zo diep als bij haar. Felice wilde helemaal niet terug naar haar vrienden in Nederland. Ze wilde eigenlijk het liefst in de nabijheid van Valerio blijven.

In de verte zag Felice tante Astrid en oom Luuk naast de auto staan. De auto was volgepakt met vakantiespullen.

Zelfs op het autodak lagen diverse koffers en tassen stevig bijeen gebonden op een imperiaal. De meisjes versnelden hun pas.

Oom Luuk nam nog een trek van zijn sigaret en gooide die vervolgens op de grond. Met zijn schoen trapte hij de peuk uit in het zand, opende zijn autodeur en stapte in.

‘Als jullie zover zijn, kunnen we meteen vertrekken.’ De stem van tante Astrid klonk enigszins korzelig. Felice kon het wel begrijpen, ze waren een halfuur later terug bij de auto dan de afspraak was. Het naderende vertrek had eerder die dag al enkele irritaties opgeleverd, omdat ze zich met zijn allen hadden verslapen. Dat had de afgesproken planning voor de terugreis naar Nederland behoorlijk in de war geschopt en zelfs enkele uren vertraagd.

Lieke en zij stapten achter in de auto, waar Liekes broer Vince al met oordopjes in zijn oren zat te luisteren naar de muziek op zijn MP3-speler. Hij keek even verstoord op toen ze naast hem kwamen zitten. Vince was een zwijgzame, rustige jongen. Felice vond hem aardig.

Tante Astrid stapte als laatste in. Vrijwel meteen reed oom Luuk zijn auto de camping af. Via enkele binnenwegen kwamen ze al gauw op de snelweg terecht.

‘Ik hoop niet dat er een file staat bij de Gotthardtunnel,’ zuchtte tante Astrid en rommelde in haar handtas. ‘Omdat we later zijn vertrokken, is het de bedoeling dat we vanavond in Zuid-Duitsland een hotelletje zoeken om te overnachten.’ Ze haalde haar zonnebril tevoorschijn, zette die op haar neus en bekeek haar gezicht in de autospiegel.

‘Hè bah, kunnen we niet meteen doorrijden naar huis,’ mopperde Lieke opstandig. ‘Ik mis mijn populaire soapseries nu al twee weken.’

Felice zag dat het gezicht van Lieke betrok. ‘Zeg jij er nu ook eens iets van, Felice!’ drong Lieke er bij haar op aan met een toon van ongenoegen in haar stem. Felice schrok ervan en haalde haar schouders op. Dat van die soapseries kon haar niets schelen, tijdens vakanties werden toch alleen

maar herhalingen van eerder verschenen afleveringen uitgezonden. Ze had er ook geen behoefte aan om onaangename opmerkingen te maken tegen tante Astrid. Zij en oom Luuk hadden er de laatste weken alles aan gedaan om haar een fijne vakantietijd te bezorgen. Ze liet zich liever niet van de wijs brengen door de bokkige buien van Lieke. Zo ging het nu al twee weken. Lieke was erg druk, chaotisch en had ook altijd overal commentaar op. Daarbij was ze eindeloos eigenwijs. Tante Astrid en oom Luuk konden in haar ogen niets goed doen. Eigenlijk gedroeg Lieke zich al jaren zo, Felice kende haar alleen maar als een meisje dat bij binnenkomst vaak voor een sfeer van ophef zorgde. Het ergst vond Felice de ontevreden houding van Lieke, dat was vaak pijnlijk. Lieke deed het dan voorkomen alsof zij – Felice – op haar hand was en zich eveneens verzette tegen de plannen van tante Astrid en oom Luuk. Zoals nu het geval was. Maar dat was helemaal niet zo. Felice schaamde zich als er zich een dergelijke situatie voordeed. Maar Lieke openlijk afvallen durfde ze nu ook weer niet. Ondanks de aanmatigende houding van Lieke had ze intens van de vakantie genoten. Een eerste vakantie zonder haar ouders. Terwijl Lieke bleef mokken, gleden de herinneringen van Felice weer terug naar het begin van deze vakantie.

Op de tweede dag van hun verblijf aan het Gardameer hadden Lieke en zij Valerio en Remy al ontmoet en ze waren daarna dagelijks met elkaar opgetrokken. De beide Italiaanse jongens verdienden tijdens deze zomerperiode een zakcentje in het restaurant van de camping, zoals meer leeftijdgenoten dat deden. Tijdens de eerste week hadden ze met een groepje jongelui gewandeld en de omgeving van de camping bezichtigd. Ze hadden dagelijks in het Gardameer gezwommen en waren er meer dan eens samen op uit getrokken met een motorboot. De Italiaanse jongelui spraken slechts gebrekkig Engels. Felice en Lieke beheersten de Engelse taal beter dan het Italiaans. Maar het gebrekkige Engels van de jongelui bleek ruim voldoende om elkaar toch

beter te leren kennen. Vroeg in de middag, voordat het restaurant open ging, was daar tijd en gelegenheid voor geweest. Toen de tweede week aanbrak stelde Remy voor om elkaar 's avonds na sluitingstijd van het restaurant ook een keer te ontmoeten. Met allerlei smoesjes had Lieke haar ouders om de tuin weten te leiden. Natuurlijk begrepen tante Astrid en oom Luuk wel dat beide jonge meisjes 's avonds graag naar de disco wilden, die pas om één uur 's nachts de deur sloot. Maar wat ze niet wisten was dat het restaurant om elf uur dicht ging en de jongens hen dan op stonden te wachten. Lieke en Felice gingen niet altijd naar de disco, maar zwierven ook weleens rond over de camping. Ze waren vaak met een groep van wel veertien jongelui. Zeven Italiaanse jongens en zeven meisjes. Lieke en zij kwamen als enige uit Nederland, drie meisjes uit België en twee uit Frankrijk. En allemaal waren ze verliefd, ze vormden zeven stelletjes. Na die ene avond volgden andere avonden. Dat ging door tot gisteravond. Vannacht kwamen ze pas om halfdrie terug bij de caravan, waar Lieke nog een felle woordenwisseling had met haar ouders vanwege het late tijdstip van thuiskomen. Felice had zich erg onbehaaglijk gevoeld, omdat het vannacht evengoed haar schuld was dat ze de tijd waren vergeten. Dat was ook de reden geweest waarom iedereen zich vanmorgen had verslapen.

Terwijl de omgeving tijdens de thuisreis aan haar ogen voorbijgleed, probeerde ze zich de liefdevolle zoenen van Valerio weer te herinneren. In het begin was ze nog een beetje terughoudend geweest. Maar hij had haar snel op haar gemak gesteld. Ze was na de tweede ontmoeting met Valerio al hopeloos verliefd. Als ze haar ogen sloot, proefde ze nog zijn warme lippen op haar mond en in haar hals. Zijn strelende handen hadden twee dagen geleden ook voorzichtig een weg gezocht naar haar borsten en buik. Wat er daarna gebeurd was, had ze eigenlijk niet gewild. Dat Valerio zo wilde gaan had ze ook niet verwacht, het had haar enigszins overrompeld. Uiteindelijk had ze hem na enige aarzeling

van haar kant toch gewoon zijn gang laten gaan. En naderhand had ze er ook geen spijt van gekregen. Valerio had haar geen pijn gedaan en omdat ze zo verliefd op hem was ging haar hart nog steeds sneller kloppen als ze aan de heimelijke intimiteiten van die twee laatste avonden dacht. Jammer, dat de vakantie nu voorbij was. Tegen Lieke had ze over die gebeurtenis met Valerio met geen woord gerept. Lieke had wel geprobeerd haar uit te horen. Zij vertelde zelf in geuren en kleuren over haar vriendje Remy. Maar Lieke was niet echt verliefd. Voor Lieke was Remy slechts één van de vele jongens met wie ze een kortstondig avontuurtje beleefd had.

Felice had niet de behoefte gevoeld om het intieme contact met Valerio tot in detail met Lieke te bespreken. Op school bespraken haar klasgenoten dergelijke ervaringen ook met elkaar. Een beetje goedkoop, vond Felice. Wat hadden anderen daar nu mee te maken? Niets toch!

Het was goed dat papa en mama ook niets van dit alles wisten, ze waren gelukkig ver weg. Felice leefde soms in twee werelden. Het veilige thuisfront, waar haar ouders en broers degelijk en betrouwbaar waren. Er heerste een goede moraal van wederzijds respect, normen en waarden.

En dan was er de school, waar alles anders was en minder veilig. Op school werd er over van alles gepraat waar thuis niet openlijk over gesproken werd, zoals seksualiteit, drank en verdovende middelen. Misschien kwam dat wel omdat ze een nakomertje was. Papa en mama waren zo jong niet meer en hadden ook veel meer belangstelling voor de wijze waarop haar oudere broers in het leven stonden. Zij was en bleef nu eenmaal het jongste kind. Het volgzame dochtertje waar ze over waakten.

Papa ging dagelijks braaf naar de scheepswerf en werkte hard, dat gold trouwens ook voor mama, die de hoogbejaarde bewoners van Johannesoord fysiotherapie gaf. Haar broers, Kevin en Ricardo, volgden hun ouders in een soortgelijk spoor. Ricardo studeerde geneeskunde, hij woonde op een studentenkamer in Utrecht en wilde zich na de opleiding

gaan specialiseren. Kevin volgde de opleiding bedrijfseconomie, hij wilde in vaders voetsporen bij de scheepsbouw verder gaan. Kevin woonde nog thuis. Zodra zijn studie er over een jaar op zat, was hij ook van plan om zelfstandig te gaan wonen. Het waren saaie, ouwelijke knapen, die broers van haar. Maar toch was Felice dol op hen.

‘Felice...’

Felice keek geschrokken op. Tante Astrid had zich omgedraaid naar de achterbank en overhandigde haar een zak snoepjes. ‘Kevin heeft een uur voor ons vertrek nog gebeld. Ik heb hem verteld dat we een fantastische vakantie hebben gehad en morgenmiddag weer thuiskomen. Je ouders arriveren vanavond al.’

Felice nam een snoepje uit de zak en gaf de rest door aan Lieke en Vince. Papa en mama zouden vandaag thuiskomen uit Israël, wist ze. Wat was ze blij dat ze niet met haar ouders mee naar Israël op vakantie was gegaan, maar met de familie Van Gemert. Anders had ze Valerio nooit leren kennen. Valerio! Er sprongen spontaan tranen in haar ogen toen ze eraan dacht dat ze Valerio voorlopig niet zou zien. Hoewel ze haar familie gemist had, miste ze Valerio op dit moment nog veel meer. Ze zou nooit meer hetzelfde meisje zijn als voor de vakantie, dat wist ze met zekerheid te zeggen. Ze had nu een lieve vriend om aan te denken. Een knappe twintigjarige jongeman met zwart golvend haar en van Italiaanse afkomst. Hij had haar liefgehad, bemind en op handen gedragen.

Felice piekerde erover hoe of het verder moest met deze relatie, ze was nog niet eerder zo verliefd op een jongen geweest. Met papa en mama over haar verliefdheid praten, zou ze niet zomaar durven. Papa en mama vonden haar nog veel te jong voor jongens. Hoe vaak had papa haar al niet voorgehouden dat ze éérs haar opleiding af moest maken? Ze had voldoende capaciteiten in huis om over een paar jaar te gaan studeren aan de universiteit. De jongens kwamen op een later tijdstip wel, ze moest niet onnodig haar leven ver-

spillen door relaties met jongens aan te gaan.

Nou, ze wist het zo net nog niet. Ze wilde in ieder geval niet worden zoals Kevin en Ricardo. Het enige dat ze nu wilde was zo snel mogelijk terugkeren naar Italië om Valerio weer te ontmoeten. Hij zag haar tenminste niet als een onbeduidend jong schoolmeisje zoals haar ouders en broers dat zagen, maar als een mooie jonge vrouw. Prinses, zo had hij haar in zijn Italiaanse moedertaal zelfs meerdere malen genoemd. Ze was zijn prinses. Felice glimlachte bij die herinnering. Ze dacht daarbij ook aan de komende herfstvakantie in oktober. Bij uitstek een mogelijkheid om Valerio weer snel op te zoeken. Misschien kreeg ze haar ouders wel zo ver om met haar naar Italië te gaan.

Felice zoog op de zoete lekkernij en tuurde al dagdromend naar het voorbijglijdende Italiaanse landschap.

Astrid van Gemert strekte haar stramme benen. Het dikke donkerblonde haar dat golvend in haar nek viel, was klam van transpiratievocht. De reis van het Italiaanse Gardameer naar Nederland had lang geduurd en was vermoeiend geweest, ondanks de overnachting in Zuid-Duitsland. Ze was jaloers op de talloze mensen die hun zomerse vakantiebestemming per vliegtuig bereikten, dat leek haar bij lange na niet zo vermoeiend. Maar in hun situatie kon dat niet. Een vliegvakantie zou vast honderden euro's duurder uitkomen en dat konden ze zich niet veroorloven. Hun studerende kinderen slokten jaarlijks een groot deel van alle inkomsten op. Sanne, hun oudste dochter van twintig, en Vince van achttien waren financieel nog afhankelijk van Luuk en haar. En natuurlijk was Lieke er ook nog. De jongste, zestien jaar oud en al behoorlijk rebels. Een echte puber, zoals Astrid ook al meerdere malen van anderen te horen had gekregen.

Het laatste jaar had Lieke op school grote problemen gehad met leerkrachten. Thuis gooide ze ook regelmatig de knuppel in het hoenderhok en had dan lak aan de gangbare orde. Als het haar uitkwam, ontdook ze zelfs de huiselijke

regels. Luuk werd er vaak tureluurs van en kon het obstinate gedrag van zijn jongste maar moeilijk accepteren. Maar Lieke was altijd een druk, chaotisch meisje geweest. Als kind ook al. Haar vermoeiende gedrag was de laatste twee jaar alleen maar verergerd. Luuk en zij hadden daarom allebei enorm tegen de vakantie in Italië opgezien. Sanne was met enkele vriendinnen naar Kroatië vertrokken. Vince, de meest rustige van hun drietal, wilde wel graag mee naar het Gardameer, maar niet als oppas voor zijn jongere zusje. Zo was het plan ontstaan om Felice, het jongste dochtertje van haar vriendin Beatrijs, mee te vragen. Lieke had dit toegejuicht. Ze kende Felice en zag in haar een bondgenoot om zich tijdens de vakantieperiode mee te vermaken. Astrid had daar ook haar hoop op gevestigd. Het zou betekenen dat Lieke de nodige afleiding zou hebben en ze hopelijk minder aanvaringen met hun dochter hoefden te trotseren. Het bleek ook dat bij de familie Molleman een en ander goed uitkwam. Felice was erg opgelucht geweest dat ze dit jaar niet met haar ouders mee hoefde naar tante Mirjam in Israël. Daar viel helemaal niets te beleven, had ze opgewonden aangegeven. Astrid kende de familie van Beatrijs en Rinus behoorlijk goed, ze was van de omstandigheden op de hoogte.

Ze had Beatrijs en Rinus in het eerste jaar van hun huwelijk leren kennen als burens. Beatrijs en Rinus waren in die tijd al langer getrouwd. Kevin, hun oudste, ging toen al naar de kleuterschool. Vanaf het begin was er sprake geweest van vriendschap tussen beide stellen. Een hechte vriendschap die tot op deze dag nog voortduurde.

Astrid keek toe hoe Lieke, Felice en Vince uit de auto stapten en zich net als zij uitrekten. Luuk begon meteen de bagage op het imperiaal los te maken. Astrid opende de voordeur van het huis. Een bedompte lucht kwam haar tegemoet. Ze zette meteen wat ramen open zodat de woonkamer en slaapkamers goed konden luchten. Beatrijs en Rinus waren intussen verhuisd, ruim tien jaar geleden waren ze naar een plaats dicht bij Heusden vertrokken vanwege het werk van Rinus.

Astrid miste hen nog steeds, hoewel ze regelmatig met elkaar afspraken en elkaar bezochten.

Vanuit Liekes slaapkamer hoorde ze de meisjes opgewonden praten. De vakantie was geslaagd. Die twee hadden elkaars gezelschap dagelijks gezocht en waren samen met andere jongelui van de camping opgetrokken. Belangstelling van enkele jongens hadden ze ook voldoende gehad. Het was Astrid opgevallen dat de namen Remy en Valerio regelmatig genoemd werden. Twee Italiaanse jongens, die indruk op de meisjes hadden gemaakt. Ach, dat was nu eenmaal de normale gang van zaken tijdens een vakantieperiode. Kortdurende vakantieliefdes hoorden daarbij, ze had het zelf ook meegemaakt voordat ze Luuk leerde kennen. Daarom was het ook goed dat de vakantie er nu op zat. Lieke had zich de laatste week te veel vrijheden verworven, wat herhaaldelijk tot wrijving met Luuk en haar had geleid. Dat er tijdens de vakantie vrienden in het spel waren, was normaal op die leeftijd. Maar tot drie uur 's nachts wegblijven, ging haar toch een grens te ver. Daarbij droegen ze ook de verantwoordelijkheid voor Felice, die ruim een halfjaar jonger was dan Lieke. Nog geen zestien!

Astrid wist met zekerheid te zeggen, dat Beatrijs en Rinus een thuiskomst op een dergelijk laat tijdstip niet zouden toejuichen.

Astrid klopte op de deur van Liekes slaapkamer. Hun gepraat verstomde meteen.

'Zal ik je ouders bellen om te zeggen dat we thuis zijn?' vroeg Astrid. Ze keek in het gebruinde gezichtje van Felice.

'Ach mam, dat hebben wij allang gedaan,' antwoordde Lieke kregelig. Felice haalde verlegen haar schouders op. Het viel Astrid ineens op dat de ogen van Felice verdacht glansden. Waren dat soms tranen?

'Papa en mama komen mij over een uurtje ophalen,' antwoordde Felice op zachte fluisterstem. Ze schraapte haar keel, knipperde snel met haar ogen en probeerde krampachtig te glimlachen.

‘Fijn, dan zorg ik dat er koffie is. Komen jullie dan ook wat drinken?’ Astrid wachtte het antwoord niet af en sloot de deur achter zich. Ze liep vervolgens de trap af naar beneden. Daar had Luuk alle bagage in de gang gezet. Ze hoorde dat hij zijn auto nu de garage inreed.

Jammer, de vakantie van dit jaar was weer voorbij. Astrid opende de brievenbus en haalde een stapeltje enveloppen tevoorschijn. Ergens tussenin vond ze een ansichtkaart uit Kroatië met het handschrift van Sanne erop. Ze verwachtte Sanne dit komende weekend weer thuis.

Astrid legde het stapeltje post op de kast terwijl haar blik naar de tuin dwaalde. Halverwege de tuin stond het tuinhuisje. Háár tuinhuisje. Ze aarzelde niet, nam de sleutel van de deur en liep de tuin in. Ze deed de deur van het slot en zette die wagenwijd open. Ook hier, op haar werkplek hing een muffe lucht. Dat kon ook niet anders, alles had twee weken potdicht gezeten. Nou ja, de buurvrouw van de overkant had alle planten tijdens hun afwezigheid wel water gegeven, maar door het huis en tuinhuis had weinig tot geen frisse lucht gewaaid. Astrid keek rond. Ze voelde het alweer kriebelen en zou zo aan de slag willen gaan.

Vijf jaar geleden had ze van haar hobby een beroep weten te maken. Ze maakte unieke handgemaakte sieraden van edelstenen en Swarovski, voor particulieren en juwelierszaken. Daarnaast verzorgde ze elke maand een workshop, die altijd goed werd bezocht. Haar ogen gleden langs de kasten met laden en mandjes, en vervolgens controleerde ze een kleine kluis waarin ze enkele kostbare stenen opgeborgen had liggen. Op een werktafel lag haar agenda. Ze bladerde erin en zag dat ze aanstaande maandagmorgen meteen al een afspraak had staan bij een particuliere klant voor wie ze een ontwerp had gemaakt van een collier, armband en oorbellen. Astrid herinnerde het zich weer. De sieraden zouden over drie maanden door een bruid gedragen worden. Het ontwerp had ze al in een mapje klaarliggen. Ze zocht het meteen op en glimlachte goedkeurend. Ze zou de sieraden van zilveren

kralen en handgemaakte glaskralen maken, als de klant het er ook mee eens was. Het gebeurde overigens maar zelden dat klanten haar ontwerpen afkeurden. Ze wist van zichzelf dat ze goed was in haar werk.

Ze schrok op van Luuk. Hij stond ineens in de deuropening van haar tuinhuis en transpireerde hevig.

‘O! Je bent hier. Nou ja, dat had ik kunnen weten. Staat er nog een pilsje koud, Astrid? Ik heb dorst!’

‘Ja, in de koelkast, lieverd. Over een uurtje komen Beatrijs en Rinus voor Felice.’ Astrid liep haar tuinhuis uit en volgde Luuk naar de keuken.

‘Gezellig, kunnen we meteen wat bijpraten,’ glimlachte Luuk. ‘Nou, die meiden hebben in ieder geval een leuke vakantie gehad, vind je ook niet?’

‘Wij ook,’ lachte Astrid. ‘Felice is een leuke vriendin voor Lieke, vooral tijdens de afgelopen weken. Het gedrag van Lieke was beduidend beter dan voorheen.’

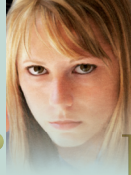
‘Daar hebben wij behoorlijk profijt van gehad, zeker weten.’

‘Ja, en Vince ook. Misschien wil Felice volgend jaar wel weer met ons mee.’

‘Dat klinkt nog zo vreselijk ver weg,’ antwoordde Luuk bedachtzaam. Hij pakte een flesje bier uit de koelkast, wipte de dop er met een flesopener af en ging zitten.

Astrid schonk voor zichzelf een glas koud water in en volgde zijn voorbeeld. Het uitpakken van koffers en tassen kon nog wel even wachten.

ALS HOOGGESPANNEN VERWACHTINGEN
NIET UITKOMEN, STAAT EEN HUWELIJK
ONDER DRUK.
WAT BRENGT DE TOEKOMST?

Zwijgplicht

Het huwelijk van Beatrijs en Rinus Molleman komt in zwaar weer terecht, als blijkt dat hun tienerdochter Felice zwanger is van een Italiaans vakantievriendje. Vader Rinus schaamt zich ervoor. Hij verwachtte veel van zijn dochter. Na het gymnasium zou ze naar de universiteit gaan, maar wat komt er nu van die plannen terecht, als ze een baby heeft om voor te zorgen? Voor hem is er maar één oplossing: Felice moet het kind afstaan ter adoptie. Dat is voor iedereen het beste.

Maar daar zijn Beatrijs en Felice het absoluut niet mee eens!

ISBN 978 90 5977 478 0 NUR 344

9 789059 774780

www.vclserie.nl